

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De gaudijs beatissimæ matris ex filij resurrectione. Serm. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

nos tyranno, & crudelissimo hosti nostro diabolo. Tunc autem subijcimus, tunc prostituimus, dū timore Dei abiecto, dæmonis suggestionibus acquiescimus. Quarta, sicut ad vnum hominem in matrimonio generandum conueniunt duo, qui, iuxta testimonium Apostoli, *erunt in carne vna*, ita ex natura diuina & humana spiritali matrimonio vnus nascitur Christus, vnus Emanuel, Deus homo. Quinta, quemadmodum à sponso sponsa multis donis, xenijs ac muneribus in amoris testimonium, atque in fidei pignus datur, ita natura humana, hoc est, anima quæuis casta, quæuis sancta, munera ac dona recipit à Christo gratiarum & gloria. Multæ enim erunt & sunt beatæ animæ, quæ longe potioribus donis gratiarū excedunt quoscunque, aut saltem multos angelos in gratia & gloria. Nec tamē inde erubescit, nec inuidet angelica natura sorori suæ id est, humanæ naturæ, quia videt eam Deo desponsatam in Christo sibi quæ incomparabiliter prælatam. Charissimi fratres, satagite, vt vnusquisque castam, fidelem, amantem atque obedientem exhibeat animam Deo, tanquam sponsam ornatam viro suo. Alioqui si desideria moriua sectata fuerit, iudicabitur adultera. Super omnia nāque Deus diligit ac quærit in anima fidelitatem, puta hanc, qua seipsam, hoc est, suum commodum, sui honorem, sui æstimationem, suam pacem, suam quietem, anima non quærat, sed post habita potius seipsa, aut sui omnino oblita, solū Dei sponsi sui intendat ac quærat beneplacitum & honorem. Hunc enim solū honoratum, non contemptum desiderat sponsa quæuis fidelis, pro hoc solo zelatur sui immemor: quandoquidem & se & omnia sua illi commisit, eius prouidentia securissima credens & bonitati, quod tāto copiosius sibi ab eodem prouideatur, tanto felicius dirigatur, quanto minorem ipsa sui curam gesserit, hoc est, quanto pro Dei honore & beneplacito se totam impenderit, illique omnem sui curam reliquerit. Hanc, inquam, fidelitatem Deus in anima tanquam in sponsa sua diligit ac quærit: Quare charissimi, omnes inclinationes, omnes affectiones nostras, quibus tenemur, quibusve trahimur ad creaturas rescindamus, & mortificemus, vt ab omni occupatione cordis inutili, ab omni quoque affectione cordis ad creaturā quamlibet, cuius scopus, finis atque contemplatio non est Deus, nudi, expediti ac liberi, soli eidē spōso nostro Deo inhæreamus, qui est benedictus in secula, Amen.

Diabolo
quando se
prostituat
homo.
1. Cor. 6.

2. Cor. 11.
Apoc. 21.
Fidelitas: em
eiusmodi
anima spōse
suo celesti
exhibere de-
beat.

IN SOLENNITATE RESURRECTIONIS
Domini nostri Iesu Christi.

*De gaudijs beatissima matris ex filij resurrectione.
Sermo 1.*

Regina cœli letare, alleluia, quia quem meruisti portare alleluia: resurrexit sicut dixit, alleluia. Canticum est primum quidem ab angelis deinde etiam ab omni Ecclesia celebratum. Nemo fratres charissimi miretur, quod à benedictæ Virginis gloriosæ matris Dei alloquio exordiar, & primum sermonis verbum cum festiuitas sit filij, dedicem matri. Quia si in corda nostra oculos retorqueatis, probabit in vobismet ipsis, quam suaue quamque iucundum sit nunquam Virginis

Psal. 21.

Esaia: 53.

Maria cur in
filij resurre-
ctione gau-
uifa sit.
Rom. 6.

Luc. 24.
1. Cor. 5.
Cant. 2.

huius præterit e memoriam, inter diuinas laudes nunquam non prædicari honorem eius, in amorem denique eius cuncta conuertere. Et idèd cum semper, tamè modo præcipue visum est inter filij solennia non præterire matrem. Idquè maximè quidem, quod filij resurrectionem annunciari nulli magis, nulli prius congruat quam matri, utpote quæ sola ijs diebus sedens matre confecta, fide tantum & spe sustentatur, hos, quos nunciamus, gaudij rumores æstuantissimis desiderijs expectans. Cui enim potius resurrectioni prædicarem Saluatoris quam ei, quæ hanc sola firmiter credidit, certissimè expectauit? Aut cui prius gaudendum acclamarem de vita redemptoris, qui ei quæ illius mortem omnibus vehementius doluit? Cuius maternum cor clauis, lancea, malleorum ictus secuerunt. Omnibus igitur prætermisissimè, illuc ad Virginis thalamum primo fuit mihi properandum. Illuc eminus clamandum, *Regina celi lætare alleluia*. Exulta mundi domina, gaude gaudium nostrum quia quem sine viro cõcepisti, sine labore portasti, sine dolore genuisti, resurrexit, sicut tibi prædixit, alleluia. En viuus quem mortuum planxisti, en fulget gloriosus, quem opprobrium hominum, & velut leprosum abiectum vidisti. En lumine chorulcat, quem sputis oblitum & plagis liuidum aspexisti. Atque hoc cur à Maria exorsum sit, dixerim. Verùm si congaudendum nobis est Mariæ pro Christo: operæ precium esset non ignorare, cur, quæ ratione, seu quibus sit gauisa modis. Et hoc docere me posse non proficere, sed vobis, id est, deuotioribus & doctioribus relinquo. Cæterum simpliciter simplex dico. Gaudebat Maria primum, quod filius idem & creator suus morte resurrexerat, quodque viuens ultra non moriatur, nec denuo morti illi dominetur quippe qui per mortem suam de inimico triumphauit, ipsius tyrannidem fregit, potestatem minuit, in dè ad nihilum cassauit omnes superauit aduersitates & miserias, infernũ destruxit, filios suos patres nostros captiuos liberauit, genus humanum redemit, patri suo reconciliauit, æternæ mortis sententiam abstulit, cælorum portas aperuit, ruinas angelorum restaurauit, Ecclesiam in sã osam sibi dignissimam formauit, prophetarum oracula compleuit, sicquè immensa gloria fructuque infinito in unctam sibi à patre obedientiam consummauit. His quomodo beata Maria non gratulari potuit? Congaudebat itaque Maria filij resurrectioni, gratulabatur patri è limbo liberationi, exultabat pro humani generis redemptione, lætabatur pro discipulorum consolatione. Sic sic charissimè nobis est gaudendum, et ratione lætandũ: quandoquidè crebrius inter diuinas hodie laudes exultare & gaudere monemur quod Christus resurrexit, quod Pascha nostrum immolatus est Christus. Cæterum, si qui sumus qui propterea duntaxat gaudemus, quod hyems transijt, ieiunium abiijt, oleum recessit, oua apparuerunt in mella nostra (tamen si forsitan ita gaudere, haud vsquequaque illicitum sit) non est hoc tamen gaudium mentis, sed vètris: nec tam spiritum renouat, quam obnubilat. Ad aliud nos gaudium sacræ lectiones inuitant, quod nisi purificato intellectu, inflammato affectu, & collecto vndequaq; spiritu sentire non possumus. Et idèd qui ad interna exercitia sumus inertes, solitis distractionibus implicati, deuotionis quidem seu amoris sentimentum ethi aliquid percipere possumus, verendum est tamen, ne forsitan hoc acciderit magis ex cæremoniariũ & canticorum nouitate, quam diuinorum vel operum, vel benefici-

beneficiorum contemplatione. Proinde ut spiritali gaudio cum Christo, cum Maria, cum sanctis Apostolis, cum beatis patribus, & postremo cum omnibus spiritaliter gaudentibus exultemus interiorem nostrum hominē (qui nisi in dies studio ædificetur ad labefactionem sui festinat) renouemus. Quandoquidē propter hoc surrexisse Christum dicit Apostolus, *ut & nos in nouitate vite ambulemus*. Verum ad nouitatem vitæ nequaquam nobis attingere licebit, nisi vetustatis sentina obstructa, hoc est, nisi generali omnium vitiorum mortificata radice. Hæc radix est, nullius non experientia teste priuatus amor, quo ad seipsum quisque inclinatus sibi plus iusto fauet, placet, fidit, semetipsum quærit, præfert, defendit. Inde cum sua sibi nimium placent, aliena omnia displicent. Aded autem pestifera est hæc radix, ut contraria etiam inde simul germinent vitia, videlicet amaritudo & adulatio. Inde etiam agitur ut qui hoc vitio laborat, iudicio careat. Nam cum tacendum sit, loquitur, cum loquendum, tacet. Aegre fert alios laudari, quia minor timet haberi: vituperari verò alios æquanimiter sustinet, quia alijs cupit præferri. Non audet corripere, quia timet offendere. Monere formidat, quia non vult placere. Plura adderem, ni dies hic, non obiurgationis esset, sed consolationis. Circa hunc igitur priuatum amorem extirpandum vigilemus. Scrutemur, quæ in nobis vitiorum monstra generet, quas excitet concupiscentias, quos nutriet affectus, quos timores incutiat, quibus studijs oblectetur, quem sibi finem præfigat, & inueniemus procul dubio in nobis innumera profus vitia, quæ alioqui non excusis internis, syncera putabamus & sancta. Proprius enim hic amor rationem aded fallit & obfuscat, ut in vitia aliena oculatissimi qui que sua videre nequeant. Cum autem videre desinunt, ceu tempore pacis arma abiiciunt, vitijs molestari se non credunt, putantque se iam passionibus lubiugatis dominari, dum contra ipsi vitijs subiectis seruiant, nec sentiant se impugnari. Proinde quia sui amor semper confusum ducit secum vitiorum exercitum, & tumultum passionum (licet eadem sentiat repugnans dumtaxat non victus) inquietudo & amaritudo exortient eiusmodi hominem necesse est. Quando enim in Deo possit stabilis esse, qui nequit in se metipso quiescere? Quapropter circa huius mortificationem semper insistamus, si quæ Colof. 3. sursum sunt sapere, si quæ sursum sunt quærere, si in Christo resurgere, & in eodem desideramus gaudere. Quod nobis largiatur Iesus Christus benedictus Dei filius. Amen.

Rom. 6.

Colof. 3.

IN EADEM SOLENNITATE.

Exercitium deuotissimum, quo spiritaliter cum Christo quis possit resurgere. Sermo II.

Si consurrexisti cum Christo, quæ sursum sunt quærere, vbi Christus est in dextera Dei sedens, quæ sursum sunt, sapite non quæ sunt super terram. Ad Collofenses III. Festiuitates sanctorum fratres charissimi, cum omnium, tum præcipue sancti sanctorum, non modo ad gratulationem, verum ad imitationem quoque nos inuitant. Surrexit Christus, ei gratulamur. Surrexit propter iustificationem nostram, gaudemus pro nobis: nec tamen hoc solum est cuius hodierna nos commonetacit solennitas, Aliud quod non minus curandum

Rom. 4.